

Babam Portakal Getirdi

– Numan KURT · 30 Temmuz 2015

“Ali,” dedi öğretmeni “çok ilginç bir hayatın var. Yaşadıklarını parça bölük bana yaz; ben , anlattıklarını hikâyeleştireceğim. Hani senin bir türkünü dinlemiştim, ağlamaklı olmuş ve sana , seni anlatan birkaç dize yazmıştım ya! Bu hikâyeler de benden sana hatıra olsun. Hep şuna inanırım ben: “Türkü söyleyenler iyi insanlardır. Kötülerin türküsü olmaz. “

Ali, ortaokul yıllarından sonra hiç görmediği öğretmenini kırmadı. Demiş ya ünlü bir yazarımız “Hikâye mi arıyorsun, çal şu kapılardan birini, o kapıların ardında ne hikâyeler var.” Ben de uydum o yazarımızın sözüne çaldım uzak bir ülkede yaşayan Ali'nin kapısını. O anlattı, ben yazdım.

BABAM PORTAKAL GETİRDİ

Kerpiçten yapılmış, iki oda bir aralıktan (mabeyin) oluşmuş, üstü kara örtülü evlerinin serpenegine çıktı Ali. Hafiften kar yağıyordu. Kar taneleri yönünü bulamayan sarhoşlar gibi sağa sola düşüyordu. “Ahh, “ dedi Ali, “şöyle lapa lapa yağsa da ben de üstünde yatıp yuvarlansam, soğukkuuyu ayakkabılarımı giyip karın üzerine traktör lastiğinin izlerini çıkararak yürüsem...”

Bu hayallerle dışarıyı seyrederken karşı evin kapısında amcasının oğlunu gördü. Günlerden neydi, bunun o yaşta farkında değildi; ama biraz önce köye korna çalarak giren köyün tek minibüsünün sesinden Mucur'un pazarı olduğunu anlamıştı. Amcaoğlu karşıda iştahla, suyunu akıtarak portakal yediğine göre amcası pazardan gelmiş, portakalı da o almış olmalıydı. İcini çekti Ali. Şimdi kendisi de böyle ona göstererek portakal yese ne vardı?

“Nerdesin babam?” dedi Ali, “şimdi gelsen de Mucur pazarına gidip bize portakal getirsen...”

Babasının nerede olduğunu iyi biliyordu Ali. Biliyordu da yakın köylerde sıvacılıkla ekmeğini kazanan babası eve ne zaman gelirdi?

Onu, “Kara gözlü Ali'm!” diye seven babası yoksuldu. Dedesi ölünce babasıyla üvey olan kardeşleri malı mülkü alıp başka yere göçmüşlerdi. Çoluk çocuğuyla, Fadime'siyle cascavlak kalmıştı köyde Hakkı. Kalmıştı kalmasına da kolunda sıvacılık gibi altın bileziği vardı. Altında velesbiti (bisiklet), hangi köyde siva işi varsa koşardı. Hava soğumuştur, henüz kar da yağmadığı için Hacı Mehmetlerin Hakkı velesbitiyle yine siva için yakın bir köye gitmişti. Kar, ilk defa bugün atıştırmaya başlamıştı.

Ali, portakal yiyebilmenin hayaliyle kapıda amcasının oğluna bakarken duası kabul oldu sanki. Babası, o hayatta en sevdiği adam, kahramanı velesbitiyle kapının önüne geliverdi.

Bıyıkları, velesbiti sürerken nefesinin buharıyla buz tutmuş elleri soğuktan kızarmıştı.

-Soğukta ne bekliyorsun oğlum, anan ev de mi?

-Evde baba. Sen niye erken geldin?

-Kar başladı, artarsa gelemem diye korktum; ama şimdi kesildi.

-Baba!

-Söyle Ali'm, dilinin altında bir şey var.

-Baba, Mucur'dan yana bir portakal kokusu geliyor burnuma. Sana da geliyor mu?

-Kerata, portakal istemenin yolunu nasıl da bilir. Alırız bakalım.

Bisikleti duvarın dibine bırakıp karşıya bakınca kapılarını önüne çömelmiş yeğenini gördü babam. Önünde portakal kabukları vardı. Şöyle bir durakladı, Ali'ye sevgiyle baktı. Birden velesbitine bindi, "Ben, akşama gelirim, anana söyle, haydi sen de soğukta durma, gir içeri!" dedi. Evin köşesinden dönüp kayboldu.

Ali, "Babam, böyle birden nereye gitti?" diye meraklandı; ama nedense içindi de bir sevinç kapladı.

.....

-Selamünaleyküm Hacı Mustafa!

-Ooo Hakkı sen misin, aleyküm selam, hayırdır, pazar dağılacak sen pazara geldin.

-Sorma, aslında çok yorgunum, sıvadan gelim eve. Bizim oğlan amcasının oğlunun portakal yediğini görmüş. Yeğen de suyunu akıtarak, göstererek kapının önünde yemiş. Eve gelince o yaşta öyle bir söz söyledi ki dayanamadım geldim.

-Ne dedi senin oğlan?

-Yaşın, boyuna bakmadan "Baba, Mucur tarafından portakal kokusu geliyor." Dedi.

-Vay kerata, büyümüş, küçülmüş demek ki...

-Sen olsan dayanır mısın, ben de bu yorgunluğumla, yoksulluğumla atladım geldim velesbite. Hele sen şunun arkasına küçük çuvala portakal sar.

Portakal çuvalını velesbitin arkasına sıkı sıkı sardı Hacı Mustafa. Hakkı'yı çok severdi, asker arkadaşlarıydılar. Şu Hakkı'nın oğlanın esprili sözlerle portakal isteği de hoşuna gitmişti.

Hakkı, gözlerini kaçırarak Hacı Mustafa'ya:

-Parasını, sıva parasını alınca getireceğim, olur mu?

-Haydi, şu çuvalı al da git, senden para isteyen mi var?

.....

Ali, kardeşleri, anası merakla bekliyorlardı evin direğini. Kar, iki atıştırmış kesilmişti ya hava soğuktu.

Velesbitle bu adam nereye gitmişti öyle aniden?

-Sana söylemedi mi oğlum, insan sormaz mı, "Baba nereye gidiyorsun?" diye...

-Yok ana, amcamın oğlunu portakal yerken görünce "Baba, Mucur tarafından portakal kokusu geliyor." diye şaka yapmıştım. Ondan sonra atladı gitti velesbite.

Hepsi yine sessizlik içinde, lambanın körsen ışığının aydınlattığı odada beklemeye başladılar babalarını.

Çok bekletmedi babaları onları. Dış kapı, sonra da oda kapısı açıldı. Hakkı, kucağında portakal çuvalı odanın ortasına çöktü, Şöyle bir Ali'ye, diğer çocuklarına baktı:

-Fadime, çocuklar doyuya yesinler portakalları, sen de ye!

Sıvacı Hakkı, ince ince kırk belikli Fadime ve çocuklar mutluydular, sobada çıtır çıtır ayçiçeği sapıyla tezек yanarken. En çok da Ali mutluydu. Babasına hayranlıkla bakarken, "Yemeyeceğim işte, şimdi yemeyeceğim portakalı. Sabah kapının önünde amcamın oğlunun karşısına geçip yiyeceğim." Diye geçirdi içinden.

.....

Öyle kucaklarına alıp hoplatmazlardı
Sekiz köşe kasketli babalarımız
Bizi
Saçlarımız da okşanmazdı
Yanlarında
Ayağımızı uzatamasak da
Severdik biz onları
Evimize ekme getiren
Horantanın direği
Dayandığımız dağ
Analarımızın alın terli herifiydi
Onlar
Sevgimizde hep yaşadılar
Yaşayacaklar